

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 23 d'Agost 1930.—Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.—Núm. XXVI

A jut de Bofill i Mates, Acció Catalana i La Lliga mai més podran col·laborar junts en qüestions electorals, per ésser, cada dia, més divergents llurs ideals en catalanitat.

ELECCIONS

SEGONS les darreres declaracions del govern espanyol, hi haurà efectivament eleccions, per allà els mesos de novembre o desembre. Com sia que el poble mostra una certa indiferència i fins algú polític, dels que acabdillen forces més populars i més es distingeix per la seva persistent activitat, arriba a proposar el retraïment electoral, és per això, segurament, que el general Berenguer, amb la seva natural sornegueria, no es descuida de recordar-nos, tot sovint, que ell ens prometé fer les eleccions i que aquestes no es poden ajornar ja més, car són una vital necessitat per el règim,...

No trobem gens estrany que sigui el mateix govern i no el poble qui estigui més impacient per el possible resultat que puguin donar les properes eleccions, puix el que vol una de les dues parts, la que porta un feixuc pes de greus responsabilitats és no res menys tot el contrari del que desitja el poble, qui no té altre responsabilitats que la d'haver estat massa pacífic i fins mesell a tots els vituperis de que ha estat objecte, durant aquests últims anys. El govern tot i desitjar aquestes eleccions, tot i pensar-hi cada dia, les va, però, ajornant. Sembla que temi, malgrat les coratjoses declaracions del divertit comte de Romanones, un resultat desfavorable als seus projectes polítics; sembla que no tingui fe en una victòria esclatant que li permeti consagrar aquella frase de *Borbón y cuenta nueva*, que és l'anhel de tots els elements dinàstics.

Aquests, no obstant vantar-se d'assolir, en les eleccions que es preparen, una forta majoria, no deixen, però, de prendre totes les mesures que consideren més idònees, per tal de mistificar la voluntat del poble. Amb gran cautela van preparant la màquina electoral, de la mateixa manera com preparà el famós Plebiscit, el general Primo de Ribera. Tot ens fa creure que ells veuen clarament que les velles institucions que volen salvar, per l'esperit retrògrad i antiliberal que personifiquen, no tenen qualitats gens favorables per a despertar la simpatia del poble.

Circumscrivint-nos a Catalunya, si donem una atenta mirada al panorama polític que ofereixen les seves diverses forces, ens serà fàcil constatar com totes elles s'agrupen a l'entorn de dues ideologies ben oposades: la dinàstica i l'antidinàstica.

La primera la integren tots aquells elements que senten una por inexplicable a passar a un nou règim de govern, per allò de l'insegur, del salt a les tenebres. Són els enamorats del passat, ço és de la política vella, del caciquisme, o sigui del mal. Són els que han ofert al govern espanyol el seu ajut, a canvi de l'encasellat i protecció oficial; són els que malden per a convèncer a tothom que del passat (Anual, Cop d'Estat, monopòlis, representació catalana, etc.) no n'és responsable ningú i molt menys el monarca; són els que a Lleida no deixen parlar als d'Acció Catalana i que arreu de Catalunya personifiquen el caciquisme més discordat.

Aquestes forces polítiques dinàstiques que constitueixen avui a Catalunya la seva veritable U. M. i que han donat la seva cordial adhesió a unes institucions que mai han donat res a Catalunya, ans al contrari, portats per el seu instint centralitzador, ens han arrabassat les migrades llibertats que teniem, són els que amb més o menys sinceritat volen resoldre la qüestió catalana i volen donar lliçons de catalanisme a les restants forces polítiques de Catalunya, les quals amb la comú denominació de catalanisme i república constitueixen tàcitament una mena d'entesa per a lluitar contra el comú adversari monàrquic.

Les forces republicanes de Catalunya, que són les que avui representen tota la democràcia catalana o sigui el veritable poble, hauran de posar a prova la força del seu ideal, recorrent totes les comarques catalanes, en forma de croada, per a convèncer a tothom del que han de fer, no solament com a catalans, sinó com a homes. Un deure de ciutadania serà vetllar perquè el passat no torni i siguin exigides les corresponents responsabilitats. Sortir triomfants, per a Catalunya, els elements que accepten la protecció del govern espanyol per obtenir, sigui com sigui, i emprant els mitjans que calguin, la impunitat per

OBRERISME I PATRIOTISME

El doctor Jaume Aiguader, en el seu recent opuscle «Per Catalunya i amb Catalunya»—opuscle que ha tingut un merescudíssim èxit editorial—diu, dirigint-se als obrers de la nostra terra:

«Joves obrers: Teniu una missió a complir si us acompanyeu amb l'època. Però la teniu ací, en aquesta terra, a Catalunya, i afirmant ben bé els peus damunt aquesta terra heu d'acomplir-la.

«Se us ha dit que el treballador no tenia pàtria; que totes són esquerpes per a ell; que totes li són enemigues. Però el treballador té un esperit i dins del seu esperit viu la pàtria.»

I més avall afegeix:

«Perquè si bé no teniu casa pròpia, ni terres ni heretanges, teniu la seva llum ficada dins la vostra ànima.»

Aquestes darreres paraules ens recorden uns versos del nostre Josep M.ª de Sagarra:

I tu, que ets fill d'una nissaga forta,
ja pots corre i rodar per tot el món,
que de la terra la mirada porta
l'empremta que no es borra ni difón,

Belles paraules, aquestes del doctor Aiguader, que caldria que els nostres obrers tinguessin ben presents. Es una evidentíssima i lamentable equivocació llur, voler desentendre's dels problemes i de les coses de la pàtria, pretextant la internacionalitat, de les reivindicacions que ells anhel·len i per les quals lluiten. El patriotisme no és el patrimoni d'una classe privilegiada; és un sentiment, una realitat de la naturalesa que és forçós acatar. Per altra part, la comunitat d'interessos de totes les masses obreres del món no és, de cap manera, incompatible amb aquest sentiment de pàtria. Per damunt les diferències ètniques i de raça hi ha la igualtat dels drets i dels deures de tots i el respecte que ens devem com a homes. Hi ha la gran comunitat humana, tota ella en vibració per unes necessitats i aspiracions que ens són comunes.

Es una idea feudal, anacrònica, la que del patriotisme en fa derivar tota mena d'odis i antagonismes. El patriotisme—dit sia entre parèntesi—ha d'ésser sempre una afirmació; mai una negació. Precisament, el nostre patriotisme ens ha de servir per a comprendre i respectar millor el dels altres. Ens ha costat molta sang arribar a entendre això, però sortosament sembla que hi anem entrant, malgrat les estridències xovinistes que massa sovint havem de suportar encara.

Tasca impossible, aquesta de voler suprimir la diferencialitat ètnica entre els homes! Podrem, això sí, anul·lar un dia les fronteres, aquestes divisions convencionals, arbitràries, obra només de polítiques i conquestes. Però les Pàtries no les destruïrem mai, perquè no són ni poden ésser obra nostra, i destruir-les fora destruir la nostra pròpia personalitat. Jo no puc imaginar-me un home sense Pàtria. Forçosament ha d'ésser una

uns fets oprobiosos, seria una verdadera desgràcia, i per Catalunya equivaldria a posar la nostra signatura a les arbitràries condemes que han sofert i encara sofreixen molts germans nostres; seria perllongar indefinidament l'exili del noble cabdill que simbolitza la dignitat del nostre poble, seria donar, davant el món enter, la sensació que la qüestió catalana no existeix, que els mals tractes al nostre poble han estat pura fantasia i que no volem, o millor dit, no mereixem la sobirania que demanem.

Això no creiem que pugui succeir; tenim una mica de fe en el desvetllament ciutadà, i així com trobarem 1750 dones que posaren la seva signatura en els plecs, on es demanava la llibertat dels presos socials i dels condemnats per la causa dita de Garraf, també esperem que els homes no voldran ésser menys i trobarem els vots necessaris per a salvar la dignitat catalana del nostre districte, que és una part de la dignitat de tot Catalunya.

DEMÓFIL

cosa amorfa, insubstancial, sense una espiritualitat ben definida i caracteritzada, com atacat de la més greu de les borderies...

Renunciariu, obrers amics, aquesta propietat que ningú pot negar-vos ¿La de tenir Pàtria? Gosaríeu deixar-la com una altra qualsevol, només pels poderosos? Ella, cal tenir-ho ben present, no consisteix de cap manera en les propietats rústiques o urbanes que no posseïu, ni en els tallers i fàbriques on se us paga migradament el vostre esforç i la vostra intel·ligència, ni en la banca, ni en la borsa, institucions que, és cert, no s'han fet per a vosaltres. Però suprimiríeu, anul·laríeu tot això i la Pàtria subsistiria encara... No us creïssiu, obrers, que els hisendats, els propietaris, els burgesos, es tenen repartida, ells sols, aquesta cosa que està molt per damunt de la potencialitat econòmica dels homes. Dieu-los, sinó, que comprin o es vinguin un bocí del nostre cel blau, que eixuguin la nostra bella mar llatina, que acaparin l'aire que ens envolta o que exportin a un altre país, el Montseny o el Montserrat. Veureu tot seguit, quin servei els fan llurs mil·lions!

Fóra absurd, palesaria una ànima eixorca i egoista, confondre la Pàtria amb el benefici material que d'ella se'n pot treure. Deixeu-ho per aquell mil·lionari que en el cim de la seva torre, al costat de la bandera d'Espanya hi posava la del país on va fer-hi les pessetes! L'amor a la terra pròpia, és un sentiment; per tant, mai podrà ésser una fiança. Un negoci, una indústria, una propietat podreu tenir-la en qualsevol país del món, però aquest encís, aquesta atracció bella i inexplicable no us pot venir d'enlloc més que de la Pàtria. I jo gosaria dir-vos que precisament hauriem d'ésser nosaltres els obligats a estimar-la més fonament, perquè tot quant hi ha en ella porta l'empremta de la vostra mà activa i creadora... Vosaltres sou, obrers del camp i de la ciutat, els que laboreu la seva riquesa i els únics que sabeu el goig i l'orgull alhora de regar-la amb la vostra amor fructífera. Per tant, ella us pertany més que a ningú,

No, no la negueu, no la volgueu desconèixer la vostra Pàtria! Avui, una minoria s'aprofita de les riqueses que ella ens dona i que vosaltres conqueriu amb el vostre esforç, trebal·leu, lluitau perquè en un demà molt pròxim la Pàtria només sia de vosaltres, dels que la feu gran i generosa amb constructiva voluntat!

Nacionalisme? noves divisions i nous antagonismes entre els homes? No. Per nosaltres, obrers catalans, això no significa altra cosa que llibertat humana en una Catalunya lliure, amb armònica convivència amb els homes i pobles del món.

R. PLA I CORAL

Barcelona, Agost 1930.

Les Arts

Influències

Fou a mitjans del segle XIX, que el gran pintor Eugeni Delacroix, el pintor més representatiu de l'escola del romanticisme, inicià

noves tendències, les quals, més tard, foren sàviament aprofitades pels impresionistes, encara que, en realitat, la tècnica d'aquests últims és molt diferent. Eugeni Delacroix fou el primer que sabé rompre resoltament amb el classicisme acadèmic, posant a les seves teles allò que encara avui es considera un punt essencial dintre la pintura moderna, ço és: sensibilitat. L'art intel·lectual, doncs, rebia la primera ensopagada. Després d'un període de pintura històrica, de batalles, d'escenes realistes i d'idealismes abstractes, eixí l'escola del paisatge objectivista. Desapareixen ja els mateixos personatges de Delacroix; res de turbulències, de cara al món, la llum, el color, l'home, tot allò que vibra; així ho demostra Monet amb un quadre seu titolat «Impresions», el qual originà l'escola impresionista. En aquella època sentien la necessitat d'unificar el realisme amb la sensibilitat; l'esperit hi tenia un paper important, i això és innegable que porta un fons més humà que l'idealisme abstracte, fret i torturador.

La pintura catalana no trigà gaire en orientar-se cap a l'impresionisme. Avui ens trobem encara que, després de la gran guerra, la qual modificà el món portant-nos un ambient completament oposat, hi ha pintors a casa nostra, d'una valor força dubtosa, que segueixin tenint l'exclusiva de la bona pintura, no havent pogut solament sobrepassar els impresionistes, creant una pintura regional, o sigui amb límits estrictament reduïts, que és la pitjor de totes.

La pintura olotina es troba en un cas semblant o pitjor.

El paisatge olotí ens ha portat d'una manera directe la influència de la pintura francesa. Joaquim Vayreda no trigà gaire en veure l'esperit de Corot, unificat en el nostre paisatge. Això és ben comprensible que succeís en aquella època. El que no és gaire natural, és que la pintura local segueixi encara la mateixa tendència; sinó, mireu si hi ha cap deixeble olotí que hagi sobrepassat la pintura d'En Vayreda; al contrari. Mireu de quina manera va perdent força. Mireu quines piruetes en la tècnica i amb quina poca sinceritat és executada la nostra pintura. I és que no fem res més que enganyar-nos. Avui les coses van eixamplant-se considerablement. Una pintura completament local, ja no té la força que tenia deu anys enrera. L'art, i moltes d'altres coses, és necessari que sigui comprès a tot arreu. El món porta una velocitat que no permet entregar-se massa a la contemplació de les coses. Cal una renovació: la mateixa de l'època. No hi fa res que, el que avui ho considerem una renovació, demà esdevingui un error. També podem fer quelcom que quedi.

La renovació de Picasso, no crec que sigui una cosa inútil. En canvi, la pintura d'En Mir, que no és cap renovació, es podria donar el cas d'ésser-ho.

JOSEP PUJOL

Electricitat Médica Cures per diatèrmia, so-
d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs)
entrada per l'avinguda Paluzie.

PERFILS

POLÍTICA I LLIBERTAT

Molt sovint, podem comprovar, que alguns dels que més apassionadament es diuen defensors de la llibertat, són junyits a una tirallonga de prejudicis, que falsegen completament la seva mateixa naturalesa essencial.

La indubtable desconeixença del procés natural de la humanitat els fa convençuts, que a fi de comptes, l'estructura social, actualment en vigència, sanejada d'uns quants obstacles accidentals, és el règim convenient a establitzar, i en conseqüència limiten els horitzons que enclou la raó explicativa del mot *Llibertat*, sense adonar-se de les impossibilitats d'èxit que hi ha en la defensa d'una llibertat parcial i de la inevitable desorientació, després d'ésser obtinguda, quan forçosament seran plantejats nous problemes de llibertat.

Probablement la confusió previndrà del fet, que molts consideren com a sentiment o síntesis ideal, el programa que exhibeixen els partits polítics.

Si és així, caldria a tothom de tenir en compte que són molts els partits polítics organitzats, que responen solament a una conveniència particular o bé que defensen exclusivament els interessos d'uns quants. I que per tant la política es divideix en impura i en pura.

La política impura és natural que sols pot interessar a alguns, i que han de desistir-se'n per complert els que no tinguin les conveniències particulars a defensar, i trobem en consonància que precisin de regressions i de pactes improcedents, que són la raó de la seva existència.

La política pura, però, que solament pot dimanar d'un sentiment pur, que es base en el desig d'una llibertat integral, no pot procedir de claudicacions, ni restar satisfeta de limitacions, sinó que constitueix el mitjà de fer possible la probable progressió.

Nosaltres no creiem, i ho hem dit moltes vegades, que sigui possible esperar la concreció plàstica del nostre idealisme d'una manera integral, sinó que convé treballar per empenyar l'evolució corresponent, sempre, però, d'acord amb la concepció universal d'enteresa política.

A. DOT-ARXÉ

Vària

AIXI ES CONEIXEN ELS POBLES

Tots els catalans liberals hem de sentir-nos satisfets del resultat de la reunió que les esquerres peninsulars celebraren el diumenge passat a Sant Sebastià, en la que restà esvaït el mal efecte que havia produït l'abstenció dels partits catalans en el pacte de les esquerres espanyoles no obstant les manifestacions que ens havien estat fetes i que convergíen explícitament amb les que A. Rovira i Virgili fa ara comentant l'esmentada reunió.

«Per anar a la reunió de les esquerres espanyoles, els catalanistes republicans no han hagut de signar pactes que no corresponen a la nostra posició nacional i que presentaven greus inconvenients pràctics. Ja està demostrat, i ben demostrat, que les raons al·legades per nosaltres contra el pacte d'Unió Republicana eren raons sinceres, i no pas banals pretextos. Els fets, en casos així, són molt més eloqüents que les paraules.»

El punt principal acordat no hi ha dubte que el constitueix l'haver obtingut de les esquerres espanyoles el reconeixement explícit i unànime del fet català i la conformitat al principi de l'autodeterminació en el cas de Catalunya.

Així mateix han aconseguit que el pensament arriscat de la constitució immediata i simltània d'una República federal hispànica sigui substituït pel dret de cada poble a reivindicar la pròpia autonomia, segons les seves aspiracions i les seves possibilitats.

EL CENS ELECTORAL

Es molt convenient que tots els ciutadans que es creguin amb dret a tenir vot, procurin figurar

al cens electoral. No pas perquè, com antany, aquest esdevinguí una mercaderia de contractació interessada, sinó per el fet de que, encara que el procedir del govern Berenguer, en quant a eleccions, convocant primer les de Corts, no pot satisfer a cap home liberal, precisa estiguem preparats per si és necessari fer constar la nostra protesta decidida.

Hem de tenir en compte que si és possible arribar a les eleccions i nosaltres continuem en el nostre desinterès, les grans qüestions de les responsabilitats, Anual, Dictadura, etc., trobaran una forma de liquidació, en la que no seran punits aquests desastres, i on pot ésser, com altres vegades, exemple actualment a D. Eraclio, seran encara concedides una infinitat de condecoracions.

El nostre vot no ha d'ésser de col·laboració amb el règim actual de tantes farces; l'hem de tenir tan sols a punt per quan sigui l'hora, si hi arribem, de decidir pacíficament quines autoritats volem.

Amb tal fi, les oficines consultives de «Concentració Republicana» estan recollint totes les queixes que li traspassen els ciutadans per gestionar a l'hora oportuna la inclusió al Cens.

Els ciutadans poden mirar si hi figuren amb les llistes que són exhibides al públic des de fa uns dies al vestibul del Jutjat Municipal.

LA PESSETA

Costa de saber a que pot atribuir-se el descens continuat de la nostra divisa; ens hem adonat, però, que cada vegada que el govern fa manifestacions anunciant-nos les seguretats que tenen els monàrquics de sortir en unànim victòria en les eleccions pròximes, i de consolidar, per tant, el règim actual, aquesta, amb una actitud grotesca, fa un salt de davallada, que diverteix la seva família internacional, com recordant les severes purgues que se li han vingut aplicant des de la pèrdua de les colònies espanyoles.

Cinema, Teatre i Música

A l'ideal Park hem vist uns films de Dolores del Río ben apreciats; cal remarcar «La Bailarina de la Opereta».

La companyia Martori-Nicolau posà en escena «La Octava Mujer de Barba Azul», «La Dama enamorada» i «Mi última novela». El conjunt, discret, deixa que hom apreciï més la tasca del primer actor senyor Martori, que amb tot i no fer pas de cap de les obres una creació, estigué sempre just en les escenes i penyorà el perfecte de la seva dicció. «La Octava Mujer de Barba Azul» fou, al nostre entendre, la representació de la que eixiren més airosos.

Per demà tenen anunciada «La Llotja»; ja no cal dir que l'esperem amb deliri, puix sap tothom que fou l'admirable creació del senyor Martori un dels factors que més contribuï a que assolís l'obra un tant remarcadament èxit.

El dijous en el nostre primer coliseu, alternant amb l'eminent cantatriu senyora M. Plantada, que sempre ens ha plagut, tinguérem el gust d'admirar la tasca dels joves germans Corma, bell exemple de precocitat musical. La seva tasca ens deixà per cert admirats, ja que, a més de l'art que puguin posseir, donen mostra d'una gran memòria.

La senyora Plantada ens cantà una cançoneta musicada per el mestre de la nostra Escola de Belles Arts, el gran paisatgista senyor Lu Pasqual, d'una motivitat ben inspirada, que fou rebuda amb sincers aplaudiments per part de tot l'auditori. Una vegada més ens demostrà el senyor Pasqual la finesa de la seva ànima d'artista.

El públic eixí del concert ben satisfet, i en veritat que s'ho valia.

A. S.

Els Esports

FUTBOL

Els dies 15 i 16, tal com estava anunciat, ens visità la Peña Arenas de Barcelona, la qual, segons la seva actuació, no ens demostrà pas ésser superior als equips

Argentona i Apolo amb tot i això el segon dia desplegaron una millor actuació donant gran vistositat a les seves jugades, i fent un partit magnífic, i que si fou batut pels nostres, fou mercès a que aquest es trobaren tots en una tarda excel·lent i que posaren en la lluita el màxim d'esforç per sortir victoriosos, aconseguint una forta connexió en les línies atacants.

Dia 15: Olot F. C., 1 - Peña Arenas, 0

Aquest partit fou bastant ensopit; els nostres sortiren al camp amb ganes de jugar però la desafortunada labor de l'àrbitre—que era un dels acompanyants de la penya—anul·lant dos gols olotins i castigar-los amb dos penaltys, els feu perdre la moral, no fent res del que haurien fet segurament. Els de la penya tampoc feren gran cosa, si bé també els decepcionà l'àrbitratge del seu company, així ho demostraren tirant els dos penaltys a fora. En els rengles locals debutà Oliva II, que creiem que ben entrenat pot fer alguna cosa de bo.

Dia 16: Olot F. C., 3 - Peña Arenas, 1

Partit força més interessant que el primer, fou aquest en que tots dos bàndols sortiren disposats a posar el marcador a favor seu. La penya jugà més i molt millor que el dia abans, sens dubte volien deixar més bon record de la seva actuació i ho aconseguiren, tots els seus rengles donaren un gros rendiment i si no lograren el que es proposaven, fou com ja hem dit més amunt a trobar-se tots els locals en una bona tarda, ço que feu que els atacs ben orientats de la penya, l'Olot els repelés amb esplèndides, combinacions que per tresvegades donaren el fruit de col·locar la bala a la xarxa, i encara hauria pogut ésser l'escorè més crescut si l'extrem esquerre Pau II hagués pogut aprofitar magnífiques centrades que li foren fetes. La restant davantera jugà bé, Picola tingué una gran tarda sobretot a la primera part, ben secundat per Pau I i Massó, que tot i el temps que no l'havíem vist jugar no desmereix pas dels companys; així mateix Coromina a la defensa feu un bon partit com Descals que jugà millor que el dia avans. L'Arbós a la porta ens agradà tots dos dies.

Cal mencionar l'excel·lent arbitratge que feu el senyor Güell E. que permeté que'l partit es portés a cap dintre una gran imparcialitat i disciplina.

■ Per a demà s'anuncia la visita de l'Armentera F. C. RAMARQUEM

que el públic veuria amb molt de gust que els partits comencessin puntualment a l'hora anunciada als programes, i no se'ls fes esperar mitja hora prenent el sol en va.

que tots els jugadors es presentessin a l'hora de començar, al terreny de joc, i majorment el capità de l'equip que és el que ha de donar l'exemple.

MAXIM

EXCURSIONISME

El grup excursionista «Avant Sempre» tal com tenia anunciat, portà a cap per aquestes passades festes, l'anada al Canigó havent tingut uns dies vertaderament esplèndids, podent gràcies a ells, disfrutar a dojo de les vistes magnífiques que's poden admirar des d'aquells cims.

L'excursió es feu amb les següents jornades:

Primera. Sortida d'Olot en auto a les 8^h35 de la nit del dimecres, fins a Camprodon i des d'allí a peu fins a Molló, arribant-hi a les 11 del mateix dia.

A l'endemà, o sigui el dijous, sortiren de Molló, a les 4^h30 del matí passant per les Roques d'en Mercé, i Font de la Solana, arribant-hi a les 7^h15. De dita font passant per la de Fra Joan, arribaren al Coll del Pal (frontera) a les 8^h45. Del Coll a les Esquerdes d'en Rajà i Collada Verda, a Pla Guillem i Creu de la Lipudera hi passaren a les 8^h15. De dit punt passant per el Coll de Mirialles, Font de l'Amor i Font Freda, arribaren a Castell a les 6 i a Vernet les Bains a les 6^h30 fent-hi nit.

Segona. Sortida de Vernet a les 7 del matí del divendres pes anar a visitar a San Martí del Canigó, passant per Castell i arribant a dit Santuari a les 8^h15. Després de visitar-lo retornaren a Vernet i empergueren la marxa a les 12^h30 de la tarda cap a Fillols, arribant-hi a la 1^h30.

Des d'allí començaren a pujar el Canigó, per la carretera seguint alguna drecera, arribant a dit cim a las 6 de tarda, que fou punt final de la jornada.

Tercera. Només feren una petita excursió, per allà als cims, dedicant-la a la célebre Pica, baixant després per la Bretxa d'Uriet tot admirant la Ximineia, i al mateix temps poder conèixer els «glaciers» que no deixen de tenir alguna importància.

Del Xalet del Canigó marxaren a les 7 del matí i retornaren a mig dia.

Quarta. Sortida del Canigó (xalet) a les 4 del matí passant per Puig Barbet a les 5^h45, seguint el camí dels estanys i Valls del Cadí, arribant al Coll de Mirialles a les 7^h45. Des d'aquest punt continuaren passant per els mateixos llocs que en la primera Jornada, arribant a las 7 del vespre del diumenge a Camprodon, que fou el final de l'excursió.

Remittit

Senyor Director de GASETA D'OLOI
Ciutat

Distingit amic: En la informació municipal del número 1747 de «El Deber» en donar compte de la solució que l'Excel·lentíssim Ajuntament havia donat a la meua sol·licitud demanant que em fossin reconeguts iguals drets que als demés industrials cafeters del passeig de Blay, i de la mateixa categoria meua, en el que pertoca a lloc en el mentat passeig per la venda de begudes, es deia equivocadament, que s'aprojava el sol·licitat.

Per tant, com és errònia aquesta informació, vos agrairé vulgueu donar cabuda a aquestes railles, encaminades a posar les coses en clar i protestar del tracte desigual que han tingut amb mí els Ajuntaments a què he hagut de recórrer, i el sistemàtic tracte de favor que a la vegada han tingut tots ells per al «Café del Circulo Olotense», otorgant-li sempre més lloc que als altres.

Perquè jo crec que és una raó obvia e que, tota vegada que els cafeters del Firal estem classificats en una mateixa categoria, les parts del passeig que corresponguin a cada cafeter en concepte de lloc per a posar-hi taules, siguin també iguals. No crec pas que la lògica d'aquesta solució escapi a ningú, ni tant sols als que componen l'actual Ajuntament,

Cal fer constar que així ja ho havia ordenat En Joan Capdevila, quan encara no havia dimitit la ponència de Governació. No és pas doncs que jo vegi aquest assumpte d'una manera obcecada.

Del que si estic convençut, queda prou clar, és de la forma arbitrària amb que han procedit uns Ajuntaments, que al fi i al cap no ha pas estat el poble qui els cridés. D'aquest atropell als drets de ciutadania,—i únicament d'això—és del que en protesto públicament.

En agrair-vos per endavant la publicació d'aquest remiit em plau confirmar-me de nou amic i servidor vostre,

Josep Planagumà

D'ací i d'allà

Han visitat la nostra redacció dos excel·lents extraordinaris, que amb motiu de llurs festes majors han publicat «L'Avi Munné» de Sant Feliu de Guixols i el «Bisbalenc» de La Bisbal.

Felicitem efusivament als redactors dels dos periòdics per l'esforç i bon gust de que han donat mostra en la publicació dels mentats extraordinaris.

■ Els dies 15 i 16 d'aquest mes estigueren entre nosaltres els coristes de la «Fraternitat Republicana» de Tarrassa que obsequiaren amb unes quantes cançons al «Centre Obrer» i a «Concentració Republicana». Aquesta última entitat els feu ofrena d'una bonica llaçada que col·locà a l'estandard el seu president i volgut company de Redacció Senyor Ramon Aubert, a més d'aquest prengué la paraula representant el chor «L'Estrella» de «Concentració Republicana» l'amic Pere Juvinyà i per els tarrassencs el digne president de «Fraternitat Republicana» i el Tinent d'Alcalde del seu Ajuntament Senyor Pau Palau.

■ La casa Masllorrens germans de Buenos Aires obre un concurs de cartells per anunciar un trajo interior de samarreta i calçotets de llana pura, i que no s'encongeix per tant que es renti. Les obres que hi optin podran ésser fetes per qualsevol procediment, fora el pastel; les dimensions, 0^m70x1^m00; hi haurà en lloc ben visible el lema: *La única ropa interior de pura lana que no encoge; exijan siempre la marca «Masllorrens»*

Les obres hauran d'ésser lliurades abans del dia 20 de setembre a la secretaria del Circol Artístic de Barcelona, acompanyades de sobre tancat amb l'adreça i nom de l'autor i el lema corresponent. El concurs no pot ésser declarat desert. Hi haurà els premis següents: Primer, 1500 pessetes. Segon, 500 pessetes. Tercer, 500 pessetes. La casa es reserva el dret de quedar-se les obres no premiades previ acord amb els autors. El fall del jurat serà inapel·lable. Oportunament seran publicats els noms dels Jurats i el local d'exposició.

Magatzems de Robes **CASA NYERA**

— DE —

JOAN GUITART

La Casa de les Novetats. - Senyora: Abans de comprar, visiti aquests Magatzems

Carrer de l'Aigua, 10 ————— OLOT

Camiseria Pujolar

Gran assortit de mitjes amb colors d'última moda amb fil, seda i seda natural, en classes immillorables de molta duració

Camises, corbates, culots, sueters, gerséis

MODERNA FARMACIA LLACH

Hotel-Restaurant de Sant Sebastià

PALAFRUGELL

**Situat en el millor lloc
de la Costa Brava. - Teléfon, 7**

RADIO GRAMOLA

“LA VOZ DE SU AMO”

Única en elegància i sonoritat.

Una meravella tan en radio com en discos.
Gran Premi en l'Exposició de Barcelona 1929

Esteve Molas

Clivillers, 21. — OLOT

**DEMANEU UNA AUDICIO
I US CONVENCEREU QUE ES LA MILLOR**

